MAGAZIN Sportul

CU 50 DE ANI ÎN URMĂ...

PRIMA CONFERINȚĂ PE ȚARĂ A MIȘCĂRII SPORTIVE MUNCITOREȘTI

În această lună s-au împlinit 50 de ani de la prima Conferință pe țară a mișcării sportive muncitorești. Evenimentul a avut loc în Capitală și s-a desfășurat sub egida organizației sportive aflată sub directa conducere a P.C.R., organizație cunoscută sub numele de „Prietenii naturii".

Este meritul Partidului comunist de a fi orientat mișcarea sportivă muncitorească spre unificare, spre abordarea celor mai corespunzătoare forme de activitate, în vederea așezării acesteia pe baze revoluționare comuniste, a realizării unui front comun de luptă a clasei muncitoare. Aceste obiective aveau să fie realizate prin intermediul organizației „Prietenii naturii", care pe tot timpul existenței sale a fost una din principalele verigi de legătură a partidului cu masele, de educare partinică și organizare a clasei muncitoare, a tineretului muncitor.

Ca urmare a popularității ei în rîndul maselor, „Prietenii naturii" a fost unica organizație sportivă care în anii 1922—1924 a condus, prin intermediul Comitetului său Central, majoritatea grupărilor sportive muncitorești din țară, care la acea dată reprezenta o pătrime din cele 221 de cluburi afiliate la F.S.S.R.

Consolidarea organizatorică și politică a întregii mișcări sportive muncitorești a constituit obiectivul central al momentului din 7—8 ianuarie 1924. P.C.R. a sprijinit cu toată căldura lucrările Conferinței pe țară a organizației „Prietenii naturii", a apreciat pozitiv contribuția acesteia la educarea multilaterală a maselor, recomandînd Comitetului Central al organizației ca în cadrul lucrărilor să fie luată în discuție problema desăvîrșirii unificării mișcării sportive muncitorești.

În ciuda măsurilor luate de organele Siguranței, prima Conferință pe țară a mișcării sportive muncitorești și-a început lucrările la data și ora fixate: 7 ianuarie, ora 10,30, în prezența delegaților ce reprezentau organizațiile filiale și a invitaților din partea organizației de tineret, a Consiliului General al Sindicatelor Unitare etc.

Cu majoritate de voturi au fost adoptate Statutul tip și Regulamentul de funcționare a Comitetului Central și a grupărilor sportive locale — documente menite să consfințească centralizarea și unificarea organizatorică și administrativă a tuturor asociațiilor sportive muncitorești.

În partea finală a lucrărilor, în după amiaza zilei de 8 ianuarie 1924, s-a procedat la alegerea nominală a membrilor Comitetului Central.

Desfășurată în conformitate cu principiile Frontului unic muncitoresc și ale centralismului democratic, Conferința din 7—8 ianuarie 1924 a marcat un moment organizatoric important în mișcarea sportivă muncitorească pe linia unificării grupărilor sale, tot atunci preconizîndu-se înființarea unei Federații a Societăților Sportive Muncitorești care să activeze paralel cu F.S.S.R.

Creșterea continuă a influenței P.C.R. în cadrul Prietenilor naturii — centrală și filiale — care își reconfirmase cu ocazia Conferinței caracterul de organizație centrală și, prin aceasta, rolul conducător în cadrul întregii mișcări sportive muncitorești, a atras după sine noi măsuri din partea organelor represive. Momentul suprem al represaliilor va fi legat de data de 24 iulie 1924, cînd, prin Ordonanțele 1—3 ale Corpului II Armată, organizația Prietenii naturii, pentru activitatea ei calificată drept „subversivă", a fost scoasă în afara legii, odată cu P.C.R., U.T.C. și Comitetul femeilor comuniste.

Așa dispărea din cîmpul mișcării sportive oficiale a vremii una dintre cele mai active organizații sportive muncitorești al cărei aport substanțial la instalarea liniei generale a P.C.R. în acest domeniu al vieții social-politice fusese evidențiat de atîtea ori.

Misiunea încredințată de P.C.R. „Prietenilor naturii" și primei Conferințe pe țară a acesteia avea să fie preluată de alte organizații sportive muncitorești, care au activat cu aceeași hotărîre și tenacitate pe frontul luptei revoluționare.

Nicolae POSTOLACHE

FILE DE ISTORIE

Editura „STADION" elogiată în Italia

Ziarul „AVVENIRE" din Milano a publicat, recent, în pagina sa sportivă, o scurtă recenzie a dicționarului sportiv poliglot întocmit de prof. Constantin Tudose și apărut, la sfîrșitul anului trecut, în editura „Stadion". Lucrare amplă, de prestigiu, dicționarul poliglot este consi-

derat de ziarul milanez „un ghid indispensabil pentru cei ce caută termeni din orice ramură sportivă". Semnatarul recenziei, Giuliano Orlando, subliniază oportunitatea acestei lucrări apărută „într-un moment de o importanță deosebită pentru echipele din toată Europa care participă la competiții rezervate formațiilor de club și în preajma campionatelor mondiale de fotbal".

În încheiere, recenzentul apreciază că este vorba de „o prețioasă lucrare pe care prof. Constantin Tudose a dus-o la capăt cu ajutorul prof. univ. Gh. Bulgăr, care a fost consultant științific" și cu care „editura Stadion s-a menținut la acel nivel de specializare care o situează pe o poziție de frunte în Europa".

SUNETUL MUZICII

Pentru apropiatele campionate internaționale de atletism pe teren acoperit ale Cehoslovaciei (26 — 27 februarie, Praga) nu se anunțează numai atleții țării gazdă și viitorii lor oaspeți. În formă — sau mai exact în voce... — trebuie să fie și cunoscuta cîntăreață de muzică ușoară Eva Pilarova, ca și membrii formației „Olympic Beat" care o acompaniază. Într-adevăr, una din tradițiile indoorului praghez cere ca proba de săritură în înălțime să se desfășoare cu... acompaniament muzical. Stimul pentru săritori, desfătare pentru urechile spectatorilor.

Și cum capul de afiș al întrecerii săritorilor în înălțime de la actuala ediție îl are drept protagonist pe recordmanul mondial Dwight Stones, este evident că Eva Pilarova își pregătește cu grijă „acutele", în speranța că ștacheta recordmanului va rămîne neclintită în înalturi, chiar dincolo de cifra actualei performanțe supreme (2,30 m).

Atunci, colaborarea dintre sport și muzică se va dovedi perfectă!

MĂRCI POȘTALE ÎN MEMORIA LUI NURMI

La sfîrșitul anului trecut, Ministerul Poștelor din Finlanda a emis o ediție de mărci poștale, în memoria marelui atlet Paawo Nurmi.

Timbrul, în valoare de o marcă finlandeză, reprezintă pe legendarul atlet alergînd, are un fundal alb-bleu și un chenar negru. Prima ediție de mare tiraj a acestui timbru a fost epuizată într-un timp record.

POEZIA IERNII

...sau neverosimilul instantaneu

Zăpadă... săniuțe... Două atribute ale iernii care pot genera metafore pentru o poezie stenică în care „copilărie" rimează neapărat cu „bucurie". Și dacă, pe coala albă, alăturarea celor două cuvinte ne dă o rimă banală, de mult uzată, pe întinderea imaculată de omăt ea rămîne unul din marile adevăruri ale vieții noastre, ce ne poartă prin anotimpurile vîrstei și ale anilor.

Dar, de ce atîtea săniuțe și doar un singur copil? Iată întrebarea către care ne duce acest neverosimil instantaneu. Poezia anotimpului alb se află, în această imagine, într-un echilibru instabil. Ea ne poate sugera rînduri elegiace pentru tristețea săniuțelor care își așteaptă copiii prinși în mrejele unei emisiuni pentru „cei mici" la televizor, dar — tot atît de bine — ne poate duce cu gîndul la o satiră adresată unor organizatori care nu s-au priceput să atragă mai mulți concurenți la o întrecere de săniuș.

De fapt, realitatea are zîmbetul senin al versurilor lui Topîrceanu pentru că, întocmai ca în finalul „Acceleratului" acestui poet, autorul fotografiei ne-a risipit nedumeririle pe un ton flegmatic: „Ce să fie? Nu-i nimic! Am sosit eu prea devreme la locul concursului"...

Ion F. BACIU
Foto: Paul ROMOȘAN

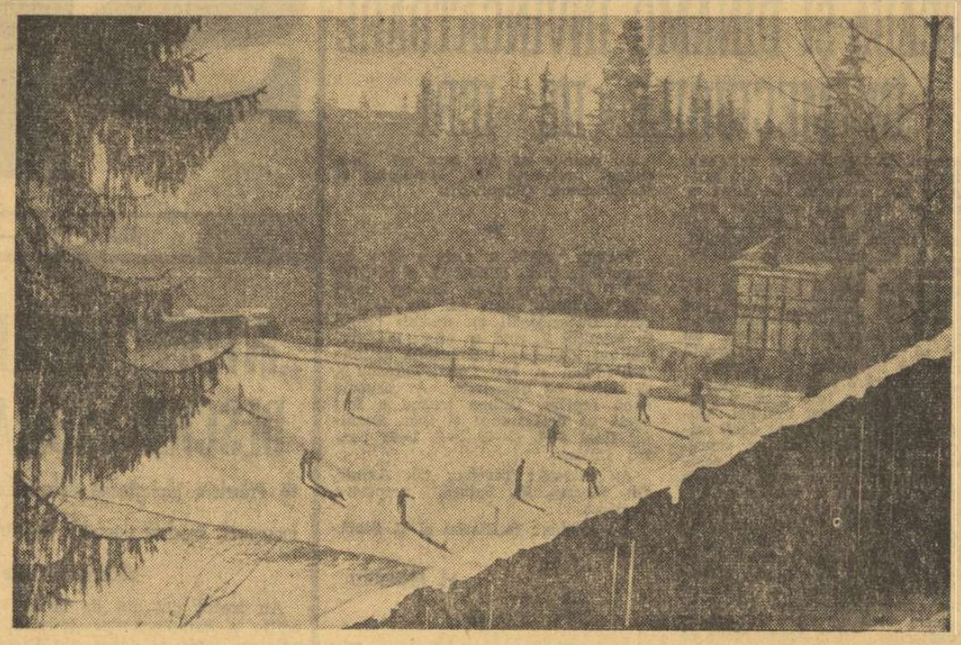

PATINOARUL DINTRE BRAZI

Sub cetina brazilor semeți coborîți din pădurile carpatine printre vilele Sinaiei, copiii orașului vin atrași de o irezistibilă chemare, la oglinda de argint a iernii și, pe lama îngustă a patinelor, trăiesc mărea și tonifianta bucurie a mișcării în aer liber repetată pe mereu alte traiectorii, de-a lungul și de-a latul suprafeței de gheață.

Mai puțini la număr în fotografia noastră, realizată la începutul dimineții, ei deveneau un roi plin de voie bună, în ceasurile după amiezii, dovedind cît de bine venită a fost inițiativa gospodarilor care au transformat o jumătate din arena de fotbal în patinoar sub cerul liber. Și ce superb albastru are cerul Sinaiei!...

Text și foto: S. BONIFACIU

SCHIORII

Cutezătorii plaiurilor albe coboară amețitor pîrtiile, în dansul tălpicilor lungi
Efemere arabescuri, lasă în urma lor
pe zăpada moale și, parcă, un foșnet de cetini.
În cadența vitezii, frînturi de secundă
pier fulgerate pe ornicul chezaș.
Din tăcerea înălțimilor, temerarii
se-avîntă, fără șovăire, pe aripi de vînt.
Cei de azi, ca și cei de ieri, ca toți cei ce vor mai veni:
cutezătorii albelor plaiuri.

Titu FILIPIDESCU

ALPINIȘTI PE „PUNTEA DIAVOLULUI"

În micul orășel elvețian Andermatt, situat într-una din zonele cele mai greu accesibile ale Alpilor, a avut loc de curînd o tură de escaladare, la care au luat parte cei mai buni ghizi și salvatori montani. Pentru ca totul să decurgă după cele mai bune tradiții alpine, cavalerii munților s-au întrecut pe stîncile înzăpezite ale versanților din punctul numit „Puntea diavolului", unde un curs de apă străjuiește falnic rămășițele medievale ale unui pod faimos pentru trecutul său istoric. Pe aici a trecut, împreună cu oastea sa și Suvorov într-una din expedițiile sale din Alpi.

Probele care s-au desfășurat au avut drept scop utilizarea practică a unor utilaje moderne de dotație aplină. S-a înregistrat o creștere spectaculoasă a securității escaladărilor, prin noile sisteme de corzi, cu asigurare statică și dinamică. Metodele au fost diferite, dar scopul a fost același. Frînarea căderii și stoparea ei. Au fost prezentate sisteme foarte sigure de escaladare, cu funcționare automată, prin salturi, sau prin alunecare lentă. Noile perfecționări ale aparaturii alpine pot da un coeficient de siguranță sporit, deoarece ele funcționînd independent, pot salva pe alpinistul care, emoționat, acționează invers decît ar trebui.

Deși în cursul demonstrațiilor unii alpiniști au executat căderi spectaculoase, totuși, nu s-a înregistrat nici un accident.

„MÎNĂ DE FIER"

Manuel de Silova Serrano era căpitanul echipei braziliene de baschet B.C. Valdeiro, dar a trebuit să fie scos din acest post onorific, în urma insistențelor federației respective și a solicitărilor cluburilor adverse. Și totuși, tînărul Manuel joacă un baschet elegant, iar în raporturile cu semenii săi este foarte politicos, poate puțin prea ceremonios.

Toate, însă, pînă în clipa cînd, în cadrul ceremoniilor protocolare dinaintea meciurilor, căpitanii își strîng mîinile și fac același gest de curtoazie față de arbitru. Atunci intervine o clipă de groază. Adversarul — practic — este scos din funcțiune pentru partida aceea. Bietul Manuel e disperat căci el nu poate în nici un fel să stăpînească menghina banalului său salut.

Acum echipa Valdeiros este condusă de un alt căpitan, cu mîini mai ușoare, iar după fiecare joc cînd echipierii se salută reciproc, bietul Serrano se vede mereu izolat...

Să potrivim adîncimea...

Apa era rece. Pescarul amorțise. Simțea cum degetele agățate de gheață alunecau. Hainele groase, îngreunate de apă, îl trăgeau spre adînc...

★

— Și, zi, bătrîne copcar, apuci marginea gheții și vii cu ea la mal, ai?

— Măi băiete! Era să mă înec! Eu știam să mă țin de marginea gheții... dar nu puteam să înot spre mal, cu toate blocurile de gheață în piept...

— Și cum rămîne cu curajul?...

— Dacă marginea aia era altfel, să mă fi agățat bine de ea...

— Ba, nene, eu cred că și curajul trebuie să aibă o „margine"... Altfel, se duce pe copcă curajosul!

Ilie CÂRCIU

MARGINEA... CURAJULUI

Pescarii sportivi sînt întotdeauna temerari. Cu cît e gerul mai mare, cu atît ei se bucură mai mult. „Gheață groasă!" se entuziasmează ei. Deși gheața groasă îi face pe toți să-i treacă nădușelile spărgînd-o pînă ajung să vadă, printr-un ochi minuscul, cam ce ar fi sub ea. Adică, în imaginația lor înfierbîntată — pește! Cam așa s-au petrecut lucrurile, vreo patru sau cinci duminici la rînd, cînd au înghețat bălțile în această iarnă ciudată, care, bineînțeles, va reveni la anul, refăcută.

Dar, în ultimele zile, ninge, gerul s-a muiat și parcă s-au muiat și inimile pescarilor sportivi-copcari (adică cei obișnuiți să înghețe pescuind la copcă). A și plouat pe alocuri, a început să se mai subțieze și gheața pe lacuri.

— Mergem duminică pe Mostiștea? l-a întrebat „bătrînul copcar", zis și „Muratul", fiindcă acesta se mai scăldase de vreo cîteva ori iarna, încercînd să prindă pește la copcă. Dar nu era bătrîn. Avea abia vreo 20 de ani.

— Nu! De mult nu mai fac baie rece, i-a răspuns tînărul care nu prezenta nici un fel de garanție pentru acel „demult", avînd el doar vreo șaisprezece ani.

Și a venit duminica...

— Eu mă duc! a zis „bătrînul copcar".

— Nu te duce, nene! Gheața s-a subțiat!

— Mă duc pînă mai încolo... Dacă se rupe gheața cu mine, vin cu o bucată de gheață în brațe pînă la mal! Se rupe marginea — o apuc din nou! Mă! Curaj să ai!...

★

A fost de-ajuns ca „bătrînul copcar" să spargă gheața într-un loc, ca să facă o copcă, pentru ca apoi să înceapă un fel de troznet general. Toată gheața lacului s-a transformat în uriașe figuri geometrice, din cele mai ciudate...

— Bătrîne copcar! Prinde-te de o margine de gheață! De cea mai mare!!! striga o voce de pe mal.

— M-am prins... s-a auzit o voce, cam gîtuită.

— Stai că vin cu o barcă!

— Stau! Stau pe marginea unui bloc de gheață... dar nu mai stau mult!...

RĂSPUNDE Ion Pătrașcu

LIVIA C., BEREȘTI. Am citit cu deosebit interes cele 4 pagini ale scrisorii dv. Reținînd, în primul rînd, faptul că, de cîțiva „anișori" urmăriți manifestațiile sportive, mai puțin boxul, la TV, radio și în coloanele ziarelor. Ce ați dori?"

„Cît de minunat ar fi s-o „citim" pe Lia Manoliu — după părerea mea, cea mai mare sportivă română a tuturor timpurilor — povestindu-și viața și cariera. Vă rog să-i transmiteți această rugăminte, din partea acelora care au iubit-o și au stimat-o și care așteaptă de la ea un volum de amintiri. Îl așteaptă oricît, numai să-l vadă, într-o zi, în librării". În mod sigur, vom putea cumpăra într-o zi acest volum. Pot să vă rog să-mi țineți locul la coadă?

MITICĂ TEBEICĂ, COMUNA GIUVĂREȘTI. Pînă nu vede scris negru pe alb de către subsemnatul, prietenul dv. nu crede că Suru a jucat, în urmă cu 20 de ani, la Dinamo. Să încerc eu să-l conving, furnizîndu-i și amănuntul că a făcut parte din formația de bază cu care această echipă avea să cîștige, în 1955, primul ei titlu de campioană.

ION MEDINȚU, COMUNA SCORNICEȘTI. „Dacă într-un meci de fotbal, unui portar i se arată cartonașul roșu, de eliminare din joc, cine va trece în locul lui în poartă?" Un jucător de cîmp sau — soluție mai firească — portarul de rezervă. Bineînțeles, însă, că, în cazul introducerii în joc a portarului de rezervă, va trebui să părăsească terenul un jucător de cîmp, echipa penalizată urmînd să continue meciul în 10 oameni.

GABRIEL HINTS, TG. MUREȘ. Veți primi răspuns, pe larg, prin scrisoare. Vă puteți bucura, însă, de pe acum: el este cel dorit de dv. Vă urez succes în viitoarea dv. activitate baschetbalistică. Un tînăr de 1,91 m. se orientează bine dacă ia drumul baschetului, mai ales dacă are și alte calități. Și dv., se pare, le aveți!

IOAN GARDICIUC, GALAȚI. „La un meci de tenis, jucătorul X lovește mingea cu capul, trimițînd-o în terenul advers, iar jucătorul Y n-o mai poate relua. Care este urmarea?" Este punct

pierdut pentru jucătorul X. Mingea nu poate fi lovită decît cu racheta. Jucătorul X mai are, însă, o soluție: să-și încerce norocul la fotbal!

MARIN TOCIU, BUCUREȘTI. În meciul cu Joe Frazier, din martie 1971, Cassius Clay a fost trimis la podea o singură dată, în ultima repriză (a 15-a). La „3", el s-a ridicat. În repriza a 11-a Clay a trecut prin momente mult mai grele, dar n-a căzut la podea. Să vedem ce desfășurare va avea meciul-revanșă, de la 27 februarie...

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. „Impresia dv. și dorința mea de a-mi depăși „performanțele" de anul trecut, mi-au inspirat următoarele patru versuri:

Asta s-ar putea
Să se-ntîmple-acuma,
Deși n-aș prea vrea
Să mă-ntrec cu... gluma!

IULIAN IACOB, CRAIOVA. „Eu cred că Steaua va obține atît cupa, cît și campionatul (șase puncte pentru o echipă de valoarea Stelei, nefiind un handicap prea mare. Vedeți, nu chiar toți oltenii țin cu Oblemenco et Co, Dv., ce credeți?" Eu? Eu, mă abțin! Dar, sînteți chiar craiovean? După ștampila poștei, da. Și, totuși, nu vreți să-i lăsați Craiovei, nici măcar campionatul. Aveți impresia că cei de la Craiova s-ar mulțumi numai cu Cupa?

VIȘAN NEAGU, BUCUREȘTI. În paimaresul întîlnirilor dintre Rapid și Petrolul, din cadrul campionatului Diviziei A, există în ediția 1962—63 o victorie a feroviarilor cu 6—1. O victorie obținută nu la Ploiești, ci la București, în schimb, în ediția 1964—65, Petrolul a învins pe Rapid cu 6—0, chiar la București.

PETRICĂ STUPARU, IAȘI (strada Școala nr. 4, Bloc Q, scara A, apart. 2). „Vreau să primesc scrisori, despre sport, de la cititorii ziarului „Sportul". Voi răspunde tuturor". Am toate motivele să mă îndoiesc. Nici eu nu reușesc acest lucru!

Ilustrații: N. CLAUDIU

HIBERNALE

- Puculde la jocul de hochei, se aseamănă cu ascensorul din unele blocuri; mereu se... blochează.
- Crosa este ante... brațul hocheistului?
- Cel mai vechi sport de iarnă este hocheiul: are... patină!
- Ca și la box, la hochei există o mare varietate de lovituri: cu cotul, cu pumnul, cu crosa și patina!
- Se zice că la Sinaia „bobul" dă roade bune!
- Nu înțeleg de ce la bobul de două sau de patru persoane, ca să poți face o coborîre cît mai rapidă, trebuie să ai un... „frînar" foarte bun?
- Slalomul a fost inventat de un schior... turmentat?
- Trambulina este rampa de lansare a... săritorilor cu schiuri.
- La probele de schi alpin există recorduri ale pîrtiilor numai la coborîre sau și la... urcare?

Dan PRECUP

Bătrînelul iubea sportul

Întîmplarea s-a petrecut într-un compartiment de clasa a II-a al personalului Brașov-Sibiu. Trenul tocmai plecase din stația Arpaș cînd ușa compartimentului nostru se deschise.

— Bună ziua, dumneavoastră! Mă rog frumos, se mai găsește un loc și pentru mine? întrebă un bătrînel.

L-am poftit să stea pe locul liber din stînga mea. Apoi omul adăugă ca pentru sine:

— Știți, merg la Sibiu și pînă acolo să tot fie o oră de drum... Altfel, stăteam pe coridor.

După ce și-a dat jos paltonul, s-a așezat comod pe locul lui și liniștea s-a așternut din nou în compartiment. Să fi trecut vreo 15—20 minute de cînd intrase bătrînelul. Dar tot el rupse tăcerea, adresîndu-se omului de vizavi, un bătrîn încotoșmănat într-un suman gros, cu căciula pe cap și care trăgea virtos dintr-o țigară.

— Tot la Sibiu mergi și dumneata?

Cel întrebat, îl măsură din cap pînă-n picioare, apoi îi răspunse:

— Apăi, da, mă răped pîn'la doftor.

— Dar ce năcaz ai? începu a-l descoase vecinul meu.

— Apăi, întreabă-mă mai bine, ce nu am. Reumă, ceva la stomac, ceva la rărunchi, iar acum s-a găsit să vină și blăstămata asta de tuse. Și voind pare să confirme cele spuse începu să tușească, înfundat, mai, mai să se sufoce...

— Apăi de ce nu lași blăstămatul ăla de tabac, că vezi ce rău îți pricinuiește!... Dacă nu-i cu supărare, cîți ani ai tăicuță? îl întrebă vecinul meu.

— 68, răspunse omul. Și dialogul continuă astfel:

— Să știți că eu stau ceva mai bine ca mata și cu etatea și cu sănătatea. Cîți ani îmi dai?

Ochii celui întrebat se rotiră mai întîi printre cei prezenți în compartiment ca și cum ar fi vrut să afle și părerea celorlalți. Apoi zise:

— Cam 65. Ori ești cumva leat cu mine...

— Luna aceasta, am intrat pe 77, măi frate! Cu toții au devenit interesați, privind uimiți la bătrînelul căruia, la prima vedere, nu-i dădeai decît 60—65 ani. El privea mîndru la noi. Dar un tînăr, care pînă atunci privise liniștit pe geamul compartimentului, intră în discuție:

— Cum de arătați așa de bine la această etate?

— Apăi, cum să vă explic eu dumneavoastră, toate acestea, adică faptul că nu sufăr de nici o boală și că arăt așa fain, la etatea mea? Eu cunosc un medic renumit... Pe mine sportul m-a călit. În tinerețe am făcut atletism. Poate ați auzit de mine, dar ce să auziți că este mult de atunci... Prin 1921 am fost „șampion" al României la săritura cu prăjina. Am sărit 3.70 m sau poate chiar mai mult, nici eu nu mai știu. Apoi am practicat gimnastica, voleiul. Cu toate că acum am 77 de ani, mai încerc să mă antrenez la inele, la patinaj. Dacă nu vă vine a crede ce spun întrebați în Arpașul de Jos, de mine, de Vasile Vasu. Apoi, adăugă cu fruntea sus:

— Vedeți, de aceea nu știu încă ce-i aceea boală și... Vocea vecinului meu fu curmată brusc de glasul conductorului.

— Urmează Sibiul!

La acestea, bătrînelul din Arpaș, sări ca un resort, se îmbrăcă, apoi strînse mîna tuturor și ne aruncă din mers cuvintele:

— Mă grăbesc. Mă așteaptă nepoțica... I-am spus că nu întîrzii. Știți, astăzi împlinește 11 ani.

Ilie IONESCU